

והתניא: לאחר ידו ורגלו — דברי הכל פטור?

אלא ודאי, כך ביאור הדברים: לאחריו ובא לו לאחריו — דברי הכל חייב. לפי שיש המוציאים כן ואעפ"י שהיא שמירה פחותה. לאחר ידו ורגלו — דברי הכל פטור, שאין זו דרך הוצאה כלל.

כי פליגי: בפונדתו ופיה למטה.

מר רבי יהודה מדמי ליה לאחריו ובא לו לאחריו.

ומר חכמים מדמי ליה לאחר ידו ורגלו, שאינו דומה לאחריו ובא לו לאחריו, דהתם משתמר קצת. אבל בפיה של פונדתו למטה הרי נופלים המעות, ואין זו דרך הוצאה כלל.

שנינו במשנה: באמת אמרו האשה.

תנא: כל "באמת אמרו" — הלכה היא, ואין לגמגם בדבר.

שנינו במשנה: רבי יהודה אומר מקבלי פתקין:

תנא: שכן לבלרי מלכות סופרי המלך עושין כן, כשדבר המלך נחזק, שמוסרו לרץ

אחר כשאינו מוצא את מי שהיה בדעתו לתת לו מלכתחילה.

מתניתין:

המוציא כבר לרה"ר, חייב. (6)

הוציא והו שנים, פטורין כדילפינן בגמרא.

לא יכול אף אחד מהם להוציא מחמת כובדו והוציא והו שנים — חייבין. (7)

ורבי שמעון פוטר. ובגמרא תתבאר מחלוקתם.

גמרא:

אמר רב יהודה אמר רב, ואמרי לה, אמר אבוי, ואמרי לה, במתניתא תנא:

א. זה יכול להוציא לבדו וזה יכול להוציא לבדו, והוציא והו שניהם —

רבי מאיר מחייב,

ורבי יהודה ורבי שמעון פוטרם לפי שאין הדרך ששנים יוציאו דבר שאחד לבד יכול להוציאו, ולקמן ממעט ליה מקרא.

אלא נקיט ליה אגב סיפא.

7. היינו כל אחד מביא חטאת בפני עצמו, ותו' בב"ק מ, א ד"ה כופר, הקשו, דשם אמרינן בשור של שותפין שנגח שאי אפשר לומר שכל אחד ישלם כופר שלם שהרי כופר אחד אמר רחמנא ולמה לגבי חטאת לא אמרינן דחטאתא אחד אמר רחמנא ולא שתיים. ותירצו שכיון שבמיד חייב כל אחד כרת ה"ה שהוא חייב חטאת בשוגג,

שאתם מודים בזה כך הוודו לי בזה. ותירצו דהראיה היא מהסיפא דקאמר רבי יהודה "הם לא מצאו תשובה לדברי" וסברה הגמ' דה"ק הם לא מצאו טעם לחלק בין פונדתו למטה לבין לאחריו ובא לאחריו, ואעפ"כ לא חזרו בהן, וע"כ משום דפטרי אף בלאחריו. ולמסקנת הגמ' הוי פירוש "אי אתם מודים לי" כבכל הש"ס.

6. כתב הריטב"א דלא איצטריכא ליה למיתני